

Arrest

**nr.96 173 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 januari 2013 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13 septies), aan elk van de verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 januari 2013 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S.TUCI die loco advocaat S. GAZZAZ verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Na een afgewezen asielaanvraag en een afgewezen aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), dienden verzoekende partijen

op 19 juni 2012 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 17 januari 2013 onontvankelijk verklaard.

1.2. Op 21 januari 2013 treft de verwerende partij bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, die dezelfde dag betekend worden aan verzoekers.

Zij vormen de bestreden beslissingen, voor elk van verzoekende partijen op quasi identieke wijze gemotiveerd als volgt:

*“ In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, A.P., **attaché** [...] wordt aan [...] **de persoon die verklaart zich H.V. te noemen, (...) , en welke verklaart van Armeense nationaliteit te zijn (...),***

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9°, van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.(...)

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen ;

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

3° Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

4° artikel 7-4/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 30/03/2012. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 25/05/2010 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 14/01/2011. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op

14/01/2011. [vierde verzoekende partij diende zijn asielaanvraag in op 06/09/2012, deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 12/01/2011, aan betrokkene betekend op 14/01/2011] Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq) gekregen op 30/03/2012, geldig 7 dagen.

Betrokkene diende op 14/09/2010 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 05/03/2012 en deze beslissing werd hem betekend op 21/03/2012. Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RVV. Beroep verworpen op 29/06/2012

Betrokkene diende op 19/06/2012 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 17.01.2013 en deze beslissing werd hem betekend op 21.01.2013.

Betrokkene werd door de gemeente Puurs geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde (and (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar (maximum drie jaar) omdat: 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten hem werd betekend op 30/03/2012. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

2. Betreffende de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vorderingen hebben van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met

toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

3.1. Aangezien de ingediende verzoekschriften nauw samenhangen - het betreft familieleden en quasi identieke beslissingen – worden ze gevoegd.

3.2. Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissingen, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de verzoeken tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissingen.

Op dit vlak zijn de vorderingen derhalve onontvankelijk.

3.3. Verwerende partij werpt ter terechtzitting een exceptie van onontvankelijkheid van de vorderingen op voor zover het bevel om het grondgebied te verlaten bestreden wordt. Een uitspraak over deze exceptie dringt zich slechts op indien aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, hetgeen, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu zijn verzoekende partijen van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering van het grondgebied. Ze maken aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vorderingen vertonen dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

4.3.2.1. In het enig middel werpen verzoekers onder meer de schending op van de artikelen 3 en 13 EVRM. Echter laten verzoekers na concreet uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 EVRM afzonderlijk en in combinatie met artikel 13 EVRM geschonden werd door de bestreden beslissingen. Op dit vlak is het middel derhalve prima facie onontvankelijk.

4.3.2.2.. Waar verzoekers in hun vertoog ter ondersteuning van het middel opwerpen dat de bestreden beslissingen op een manifest niet proportionele wijze hun privéleven en familiale leven schendt, gaat de Raad ervan uit dat verzoekers de schending beogen op te werpen van artikel 8 EVRM. In het betoog ter ondersteuning van het middel wordt dit aangevoerd privéleven en familiale leven dat zou zijn geschonden niet nader geconcretiseerd door verzoekers. Echter kan in de verzoekschriften onder het kopje *“Omtrent het moeilijk te herstellen nadeel in hoofde van verzoekers”* globaal het volgende gelezen worden:

“Dat het gezin sinds 2010 in België gevestigd is ;

Dat het attest gevoegd in bijlage de steun bewijst die de Burgemeester aan de regularisatie van de verzoeker en zijn gezin geeft (bijlage 6);

Dat het kind Vladimir heeft en arbeidsovereenkomst (bijlage 6);

*Dat Mika en de ANTHONY SPRL zou hem engageren, zodra zijn situatie zal geregulariseerd zijn;
Dat de Burgemeester van de gemeente PUURS reeds zijn integratie geprezen heeft;*

Dat het kind GOR volle onderwijs volgt (bijlage 6) en dat hij lid is van de scouts te PUURS ;

Dat zijn talent erkend wordt en een dominante rol heeft bij de scouts, en hij speelt een zeldzaam instrument« de fagot » ;

Dat hij jaarlijks deelneemt aan de Koninklijke Academie waar hij als een essentieel element beschouwd wordt en zijn talent als virtuoos ontsnapt niemand;

Dat de Burgemeester van de gemeente PUURS reeds zijn talent en integratie geprezen heeft;

Dat het attest gevoegd in bijlage de steun bewijst die de Burgemeester aan de regularisatie van GOR en zijn gezin geeft (bijlage 7);”

4.3.2.3. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé-en gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en indien die niet voldaan worden, een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen.

4.3.2.4. Blijkens het administratief dossier verblijft het gehele gezin sedert 2010 op illegale wijze in het Rijk. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten *prima facie* elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen verzoekers' belangen enerzijds die in se bestaan in het willen blijven vertoeven in het land waar zij slechts sedert 2010 verblijven, waar zij niet legaal tewerkgesteld zijn en waar een aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, waarin de in punt 4.3.2.2 vermelde elementen aangehaald werden, onontvankelijk werd verklaard en het door de bestreden beslissingen beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering. Gelet op de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken blijkt *prima facie* ook niet dat er op verwerende partij enige uit artikel 8 EVRM afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekers op het grondgebied te gedogen.

4.3.2.5. Waar verzoekers voor het overige opwerpen dat hen een effectief rechtsmiddel ontnomen wordt aangezien de uitvoering van de bestreden beslissingen hen zou hinderen bij het instellen van een beroep tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing van 17 januari 2013, dient de Raad op te merken dat dit betoog *prima facie* niet kan gevolgd worden. Verzoekers liggen immers zelf aan de oorsprong van het aangevoerde nadeel aangezien zij nalaten een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen van de tenuitvoerlegging van deze beslissing, die blijkens het administratief dossier niet meer bepaalt dan dat de aanvraag onontvankelijk is wegens het niet overmaken van een identiteitsdocument. Dit klemmt aangezien ze er wel in slagen uitgebreide verzoekschriften in te dienen tegen de bijlagen 13 septies die dezelfde dag betekend werd. Verder betreft het in de huidige fase van het geding niet meer dan een intentie tot het instellen van een beroep. Alleszins verhindert de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen niet dat verzoekers' raadsman ten behoeve van verzoekers een beroep indient bij de Raad en hun belangen verder behartigt, minstens tonen verzoekers niet aan dat het anders zou zijn. Waar verzoekers ook nog opwerpen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen hun verzoekschrift tot invrijheidsstelling doorkruist dient de Raad op te merken dat door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een einde komt aan hun vrijheidsberoving derwijze dat het bij de raadkamer ingestelde beroep tegen de maatregel van vrijheidsberoving zonder voorwerp wordt. Verzoekers' betoog kan derhalve *prima facie* niet gevolgd worden.

In casu wordt door de verzoekende partijen op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. De aangevoerde schending van artikel 3 EVRM is onontvankelijk. Derhalve lijken ze geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

4.3.2.6. Waar verzoekende partijen nog opwerpen dat de bestreden beslissingen getuigen van een kennelijk foutieve beoordeling aangezien hen een bijlage 35 werd afgeleverd en dat dit bijzonder verblijfsdocument niet te verenigen valt met de uitvoering van de bestreden beslissingen, dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier blijkt dat hen een bijlage 35 werd uitgereikt geldig tot 23 mei 2012. Ter terechtzitting blijkt niet dat verzoekers nog steeds in het bezit zijn van een geldige bijlage 35. Dit betoog mist derhalve *prima facie* feitelijke grondslag.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde middelonderdelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

5.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partijen zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

5.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

5.4.2.1. Naast het betoog dat te maken heeft met de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM dat hierboven reeds aan bod kwam en waarbij geoordeeld werd dat de verzoekende partijen een schending van voornoemd artikel op het eerste zicht niet aannemelijk maken, betogen verzoekers nog op quasi identieke wijze als volgt:

*“Aangezien dat verzoek(st)er een 9bis aanvraag had ingediend ;
Dat de tegenpartij een beslissing had gevelde in het kader van deze aanvraag ;
Dat er hiertegen nog geen effectief beroep werd ingesteld door verzoekster ;
Dat een uitwijzing het verlies van haar effectief beroepsrecht zal veroorzaken”*

Deze kritiek kwam reeds supra aan bod en het volstaat hiernaar te verwijzen .

Verder betogen verzoekers nog op quasi identieke wijze als volgt

“Dat de willekeur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent aan verzoeker; Dat ook, artikel 3 al, 1.5 van de wet van van 15 december 1980 stelt dat: « 5° wanneer hij ter fine van weigering van toegangesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen”

Dat de verweerde partij heeft niet gereageerd op het verzoek om een verblijfsvergunning ingediend door de verzoekende partij.”

De Raad ziet *prima facie* niet in waaruit de willekeur blijkt van de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissingen. De bestreden beslissingen ontberen een verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet zodat verzoekers' betoog ook op dit vlak feitelijke grondslag mist. Verder blijkt uit het gestelde in punt 1.1. dat de aanvraag om verblijfsmachtiging beantwoord werd zodat verzoekers' betoog dat verwerende partij hierop niet gereageerd heeft, eveneens feitelijke grondslag mist. Alleszins kan in onderhavige betwisting geen debat gevoerd worden aangaande deze aanvraag omdat het niet de bestreden beslissing betreft.

Waar verzoekers nog opwerpen *“Dat er bovendien een verzoekschrift tot invrijheidstelling werd neergelegd en een zittingsdatum zal worden vastgelegd”*, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 4.3.2.5.

Verzoekers laten volledig na enige concreet gegeven aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaan of kunnen ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, dat, er weze aan herinnerd, een afzonderlijke, cumulatief te vervullen voorwaarde betreft.

Er wordt geen moeilijk te herstellen nadeel aangetoond. Deze vaststelling volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

6.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. DE BOCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

M. EKKA